

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Jáki Zoltán Gáborügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek, a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Mihály Róbertügyvéd) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 25. napján meghozott 31.P.20.464/2017/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700 (Tizenkétezer-hétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 13.Pk.607.498/2010. ügyszám alatt a **H.** Kft.-t 210.000 forint és annak 2009. július 11. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte, amely összeg teljesítésére a felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2012. február 22. napján a végrehajtási .../2010/5. számon kibocsátotta. A végrehajtást alperes foganatosította. 2012. április 2. napján alperes felhívta a felperest 23.000 forint végrehajtási költség megelőlegezésére, a felhívásnak felperes 2012. április 23. napján eleget tett. 2012. június 1. napján alperes elrendelte az adós tulajdonát képező ... típusú ... forgalmi rendszámú 2005. gyártási évű motorkerékpár lefoglalását, megkereste a gépjármű nyilvántartót a motor forgalomból történő kivonása, a foglalás tényének bejegyzése érdekében. A gépjármű értékét 2.000.000 forintban állapította meg, erről a felperest a foglalási jegyzőkönyv megküldésével értesítette, ezt követően a végrehajtás érdekében nem intézkedett. 2016. január 24-én felperes végrehajtási kifogást terjesztett elő. Sérelmezte, hogy alperes két éve semmilyen végrehajtási cselekményt nem foganatosított, árverési időpontot nem tűzött ki, telefonos elérhetőségeként megadott telefonszámon nem érhető el, 2014. december 6. napján küldött megkeresésre nem válaszol.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság .../2010/8. számú 2016. április 22-én meghozott végzésével a felperes végrehajtási kifogásának helyt adott. Megállapította, hogy az utoljára foganatosított végrehajtási cselekmény 2012. június 1. napján volt, ezt követően alperes végrehajtási cselekményt nem végzett, amely a végrehajtó lényeges mulasztásának tekinthető. Tekintettel arra, hogy 2015.

február 19-én a cégbíróság .../2. számú jogerős határozatával az adós cégét megszüntnek nyilvánította, a további végrehajtási cselekmény elvégzésére a végrehajtót nem utasította, .../2010/10. számú végzésével a H. Kft. „f.a.” adós elleni végrehajtást megszüntette. A felperes követelése nem térült meg.

Felperes keresetében az alperest 335.245 forint tőke és ennek 2015. február 19. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint alperes károkozásának időpontja 2015. február 19. Ekkor a cégbíróság az adóst megszüntnek nyilvánította. Érvelése szerint a jogellenességet alátámasztja, hogy a bíróság a végrehajtási kifogásnak helyt adott. A végrehajtási eljárásban a gépjármű lefoglalását követően több mint két évig alperes nem végzett végrehajtási cselekményt, holott a 2.000.000 forint értékű lefoglalt motorkerékpárból a követelés behajtható lett volna. 2015. február 19. napján a tőketartozás 210.000 forint, késedelmi kamattartozás 2009. július 11. napjától 2015. február 19. napjáig 65.645 forint, összesen 275.645 forint volt. A megfizetett eljárási illeték 6.300 forint, a jogosultnak járó költség 30.000 forint, végrehajtási költség rész 23.300 forint, azaz összesen 335.245 forint. Ezen összeg után késedelmi kamat iránti igényt érvényesített.

Alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem vette igénybe a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket, mert olyan időben terjesztette elő a végrehajtási kifogást, amikor a céget már a cégbíróság megszüntnek nyilvánította. A Vht. 46. § (3) bekezdése alapján nem kérte ügygondnok kirendelését, a végrehajtási eljárást megszüntető végzés ellen sem terjesztett elő fellebbezést. A lefoglalt ingóság árverezésének sikere kétséges lett volna, mert a motor holléte kétséges volt, ekként azt birtokba venni nem lehetett, az árverési vételár is bizonytalan. Az adóssal szemben további végrehajtások voltak folyamatban, többek között adótartozás iránt, a követelés kielégítése sikeres árverés esetén is kétséges volt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.800 forint perköltséget.

A keresetet az 1959. évi IV. törvény 339. §, 340. § és 349. § (1) bekezdése, továbbá a Pp. 164. § felhívása alapján bírálta el. Alperes, mint végrehajtó az általa foganatosított végrehajtási eljárásban az adós ... motorkerékpárjának lefoglalását követően az adós törléséig, 2012. június 1-től 2015. április 16-ig végrehajtási cselekményt nem végzett. Alperes kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes mulasztását a bíróság megállapította. A felperes az adós megszűnéséről a bíróság végrehajtást megszüntető végzéséből tudomást szerzett, emellett tudomással bírt arról is, hogy az adósnak lefoglalt ingó vagyona van. Ennek ellenére a végrehajtást megszüntető végzéssel szemben fellebbezéssel nem élt, nem kérte a Vht. 46. § (3) bekezdése alapján a végrehajtási eljárás ügygondnokkal szemben történő folytatását. Felperesnek azonban erre irányuló kérelme nem volt, a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeivel nem élt. Erre tekintettel az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltételei az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem állnak fenn. A kereset elutasításának további indoka az volt, hogy a felperes nem bizonyította, az alperes mulasztásának hiányában a követelése kétséget kizáróan megtérült volna. A motorkerékpár nem került alperes birtokába, a jármű értéke nem volt igazolt. Nem állapítható meg, hogy annak árverési értékesítése esetén milyen összeg lett volna behajtható, a felperes követelése az öt megelőző követelésekre tekintettel a felosztási terv jóváhagyását követően kétséget kizáróan megtérült volna. A fenti indokok mellett az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi megbízási díjat mérsékelve 50.800 forintban marasztalta.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt indítványozta, hogy a Fővárosi

Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetnek adjon helyt, alperest marasztalja 335.245 forint és késedelmi kamatainak megfizetésére 2015. február 19. napjától az 1959. évi IV. törvény 339. § és 349. § (1) bekezdése alapján.

A Vht. 46. § (3) bekezdése szerint, ha az adós cégnek van lefoglalható vagyontárgya, de a cégbíróság az eljárás során a céget hivatalból törölte a cégjegyzékből, a végrehajtó a végrehajtást kérő kérelmére és az ügygondnok költségeinek megelőlegezését követően ügygondnokot rendel és részvételével folytatja az eljárást. A szöveg nyelvtani értelmezése szerint ügygondnok kirendelése abban az esetben szükséges, ha a cégjegyzékből törölt cégnek, amely ellen a végrehajtási eljárás már megindult, a törlés után kerül elő lefoglalható vagyontárgya. Arra az esetre azonban nem vonatkozik, ha az adós vagyontárgya már lefoglalásra került és további jogi sorsának meghatározására a végrehajtó rendelkezik befolyással. Részletesen idézte az ezen értelmezést alátámasztó jogirodalmi álláspontokat. Ezeket összegezve a felperes kizárólag abban az esetben lett volna köteles ügygondnok kirendelésének igénybevételével az eljárás folytatását kérni, ha az adós cég törlését követően kerül elő lefoglalható vagyontárgy. A motorkerékpár foglalása iránti intézkedés már 2012. június 1. napján megtörtént, ennek okán tévesen hivatkozott mind alperes, mind az elsőfokú bíróság a Vht. 46. § (3) bekezdésére, amely jogszabályhely irreleváns ebben az eljárásban.

Az elsőfokú bíróság olyan bizonyítási kötelezettséget telepített a felperesre, amelynek teljesítése lehetetlen. Kizárólag alperes volt abban a helyzetben, hogy mint végrehajtó a dolgot megtekintse, annak értékét meghatározza. Az alperes a motorkerékpár értékét 2.000.000 forint összegben állapította meg, a becstérték ellen az adós kifogást nem jelentett be, az ingóság értéke nem volt vitatott. A felperesi követelés még abban az esetben is megtérült volna, ha alperes az ingóság végrehajtási árát 50%-ra mérsékeli az értékesítéskor.

Amennyiben a lefoglalt vagyontárgyat a végrehajtást kérő elvonta, a Btk. 287. § (2) bekezdés szerinti zártörés büntetést követte el, emiatt a végrehajtó kötelezettsége az eljárást megindítani. A vagyontárgy lefoglalásra került, a végrehajtási eljárás kitűzésének akadálya nem volt, bármely akadály felmerülésének elhárítása a végrehajtó kötelessége.

Az alperes jogszabályban meghatározott kötelezettsége volt a végrehajtási lapon szereplő összeg és járuléka behajtása iránt intézkedni, amely alperes mulasztására visszavezethetően nem térült meg, a követelés behajthatatlanná vált. Annak bizonyítása, hogy a végrehajtásból befolyt összeg milyen mértékben nyújt alapot a követelés kielégítésére, válasz nem adható, ennek terhé a felperes nem viselheti. A végrehajtási cselekményekre a végrehajtó rendelkezik ráhatással.

Amennyiben a végrehajtási eljárásban befolyt összegekből több végrehajtást kérő követelését kell kielégíteni, a Vht. 171. § (1) bekezdés alapján felosztási tervet kellett volna készíteni, ami szintén az alperes kötelezettsége lett volna. Nem a felperes kötelessége annak igazolása, hogy az elmulasztott eljárási cselekmények végrehajtása esetén hogyan alakult volna a végrehajtás kimenetele.

A felperes teljes követelése 2015. február 19. napján 335.245 forint volt, annak behajtása lehetetlenné vált, mert a motorkerékpár ismeretlen okból fellelhetetlen. Alperes mulasztást követett el, az okiratokban fellelhető tényeket meghaladó hipotetikus kérdésekre kiterjedő bizonyítás elrendelése a végrehajtási kifogás intézményét kiüresíti, jogkövetkezmények nélkülivé teszi. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta a Vht. 46. § (3) bekezdését, felperesre tévesen telepített bizonyítási terhekből téves következtetésekre, továbbá a per eldöntése szempontjából irreleváns alperesi védekezésre alapította az ítéletét.

Alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, felperes perköltségben marasztalását indítványozta.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla végső soron érdemi döntésével is egyetértett az alábbi eltérő indokok miatt.

Arra helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a kereset elbírálása során az 1959. évi IV. törvény szabályait kell alkalmazni. A 2013. évi CLXXVII. törvény 54. § szerint ugyanis a 2013. évi V. törvény szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre, valamint a kártalanításra vonatkozó rendelkezéseit a hatálybalépést követően tanúsított károkozó magatartás - ideértve a mulasztást is - esetén kell alkalmazni. A hatálybalépés előtt megkezdődött, folyamatosan tanúsított károkozó magatartásra akkor is a 2013. évi V. törvény hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni, ha a károkozó magatartás befejezése, illetve a károk bekövetkezése a hatálybalépése utáni időpontra esik. Alperes mulasztása 2012. évben kezdődött, a végrehajtási eljárás megszüntetéséig 2015. február 19. napjáig fennállt, ekként a kereset elbírálásánál az 1959. évi IV. törvény (továbbiakban Ptk.) szabályai az irányadók.

A közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján a felperes kötelessége annak bizonyítása, hogy a kártérítési felelősség Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt különös és a 339. § (1) bekezdésében foglalt általános feltételei is fennállnak. A Ptk. 349. § (1) bekezdés szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A Ptk. 339. § (1) bekezdés szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Tévedett az elsőfokú bíróság abban, hogy a perben a kártérítés Ptk. 349. § (1) bekezdésbe foglalt különös feltételei nem állnak fenn, mert a felperes a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket nem merítette ki. A közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség egyik különös feltétele, hogy a károsult a kifogásolt intézkedés ellen a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vegye. Kétségtelen, hogy a felperes a Pesti Központi Kerületi Bíróság .../2010. számon 2016. június 20. napján, a Pp. 157. § g) pontja alapján meghozott végzése ellen fellebbezést nem terjesztett elő. Ez azonban a kár elhárítására nem lett volna alkalmas, a fellebbezés, mint jogorvoslat a döntésben rejlő hibák orvoslására hivatott. Tény, hogy az adós 2015. április 16. napján a 2006. évi V. törvény 62. § (4) bekezdés alapján a cégjegyzékből való törléssel megszűnt, nem volt ezért olyan jogi szabálytalanság, amelynek orvoslását a felperes a fellebbezéssel kérhette volna. Nem zárja ki a kártérítési felelősség fennállását az sem, hogy a végrehajtási eljárás során felperes nem kérte a jogképességgel nem rendelkező adós részére az ügygondnok kirendelését. Alperes végrehajtás foganatosításával kapcsolatos tevékenységével szemben a jogorvoslat az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) XVI. fejezete szerint a végrehajtási kifogás, illetve a fellebbezés. A Vht. 46. § (3) bekezdés alapján a végrehajtást kérő kérelmére a végrehajtó ügygondnokot rendel és részvételével folytatja az eljárást. Az erre irányuló kérelem előterjesztése azonban a rendes jogorvoslatok körén kívül esik. Másrészt alperes a Vht. 46. § (3) bekezdésében foglalt kérelem lehetőségéről felperest nem tájékoztatta. A rendes jogorvoslat kimerítésének hiánya alapján pedig keresetet elutasító ítélet nem hozható, ha a jogorvoslat lehetőségéről a felperes nem kapott tájékoztatást. A kártérítési felelősség különös feltétele ekként fennáll.

A rendelkezésre álló iratok alapján nem vitatható, hogy alperes a Vht. 217. § (6) bekezdésének sérelmével járó jogellenes mulasztást követett el, mert 2012. június 1. napját követően semmilyen végrehajtási cselekményt nem foganatosított. Az is kétségtelen, hogy a felperesnek kára van, hiszen a végrehajtási eljárás során a követelése nem térült meg. Ennek okán abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperes károsodásához az alperes jogellenes mulasztása vezetett-e. Az elsőfokú

iratokhoz 11. sorszám alatt becsatolt átirat igazolja, hogy az adóssal szemben további végrehajtási eljárások voltak folyamatban, a végrehajtást kérői követelések egyetlen ügyben sem térültek meg. **S.F.** .../2012/14. számú adatközléséből azonban nem állapítható meg a követelések jogcíme. Ekként nem vonható le következtetés arra, a végrehajtót az ügyben terhelte-e a Vht. 171. § (1) bekezdésben foglalt felosztási terv készítésének kötelezettsége, vagy alperes állításának megfelelően volt olyan követelés, amely a Vht. 165. § (1) bekezdés alapján a felperes követelésének kielégítését a törvényben meghatározott sorrendre tekintettel megelőzi, ekként azt kizárja. Amennyiben a követelések kielégítési sorrendje azonos, és a végrehajtás alá vont vagyonból befolyt összeg nem fedezi a végrehajtás során behajtani kívánt követelést, akkor alperest a Vht. 171. § (1) bekezdés alapján felosztási terv készítési kötelezettség terhelte volna, a felperes a végrehajtási költségelőleg és a követelése arányos összegére igényt tarthat.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság részére rendelkezésre álló iratokból nem vonható le következtetés arra sem, hogy az ingóvégrehajtás elmaradásának oka mi volt. Ennek relevanciája van abból a szempontból, hogy mi az az összeg, ami az alperes mulasztására tekintettel nem szolgálhatott a végrehajtási eljárásban a végrehajtást kérők követelésének kielégítési alapjául.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes indítványára a Pp. 249. § (2) bekezdés alapján részbizonyítást folytatott le, alperest megkereste a **H.** Kft. adóssal szemben folyamatban volt .../2006., .../2006.,.../2009., .../2009., .../2010., .../2012. számú végrehajtási eljárások iratainak megküldése érdekében. A részbizonyítás eredményeképpen a Fővárosi Ítéltábla a tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

.../2006. számon a **S.** Bt. kezdeményezett végrehajtási eljárást a **H.** Kft.-vel szemben 525.000 forint tőke és járulékai iránt. Alperes ezen végrehajtási eljárás során 2006. július 14-én az adós tulajdonában lévő ... forgalmi rendszámú ... és az ... forgalmi rendszámú, ... típusú motorkerékpárt lefoglalta, a 2006. december 20. napján megtartott árverés azonban nem vezetett eredményre.

.../2006. vh. számon a ... végrehajtást kérő és a **H.** Kft. között volt végrehajtási eljárás folyamatban 9.214.250 forint adótartozás és ennek járulékai behajtása iránt. Az adó-végrehajtási ügyben az ... Hivatal ... számon 2006. május 4. napján az adós tulajdonában lévő ... forgalmi rendszámú ... és az ... forgalmi rendszámú ... típusú, továbbá az ... forgalmi rendszámú motorkerékpárt lefoglalta. A 2006. június 9. napján felvett jegyzőkönyv szerint az adóhatóság a lefoglalt ingóságokat megtekintette, a ... motorkerékpár értékét 200.000 forintban határozta meg, mert az balesetet szenvedett, alkatrészként van nyilvántartva. Az ... forgalmi rendszámú ... motorkerékpár becserkészett 75.000 forintban határozta meg, mert az szintén sérült állapotban volt. Alperes 2008. május 22. napján tájékoztatta a végrehajtást kérőt, hogy az adósnak lefoglalható, értékesíthető vagyontárgya nincs, a követelés behajthatatlan.

.../2009. vh. számon **S.L.-né** végrehajtást kérő és a **H.** Kft. adós között 1.605.011 forint vállalkozói díj és járulékai megfizetése iránt volt folyamatban végrehajtási eljárás.

Ezen kívül .../2009. számon **S.M.**, .../2010. számon **V.K.** és .../2012. vh. számon felperes, mint végrehajtást kérő kezdeményezett a követelés behajtása iránt eljárást, azonban ez nem vezetett eredményre.

Az ekként beszerzett iratok alapján minden kétséget kizáróan levonható az a következtetés, hogy a felperes követelésének kielégítését az adós tulajdonában lévő ingóság még részben sem szolgálta volna, mert azt a kielégítési sorrendben a Vht. 165. § (1) bekezdés e) pontja alapján megelőzte a ... 9.214.250 forint adótartozás és ennek járulékai iránti követelése. A követelés behajtása ekként nem alperes jogellenes mulasztása miatt hiúsult meg. Okozati összefüggés hiányában az elsőfokú bíróság helytálló döntéssel utasította el a kártérítés megfizetésére irányuló keresetet.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a fenti indokolás mellett a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta, a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte. Alperes a 32.P.20.464/2017/7. számon csatolt megbízási szerződés 2. pontja alapján 30.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjra, tárgyalásonként 20.000 forint + áfa költségre tartott igényt. Alperesi jogi képviselő írásbeli fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú tárgyaláson az elsőfokú eljárás során megtett nyilatkozatait tartotta fenn. Ezért az ítéltábla az elvégzett ügyvédi tevékenységre tekintettel a munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdés alapján 12.700 forint összegben határozta meg.

Budapest, 2018. március 20.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Hegedűs Mária s.k.
bíró